

og jeg forstaar saa godt, at en Finansminister ikke kan gøre det. Hvis vi virkelig fulgte det ærede Medlems Raad, vilde Resultatet derfor aldeles ikke blive, at vi fik Tiendeloven, nej, det ganske sikre Resultat vilde blive det, at vi ikke fik den, det ganske sikre vilde blive, at vi vilde komme ind i ganske ny, endeløse Forhandlinger om, hvad Tiendeyderne skulde have, samt at vi med Hensyn til dette tvungne Statslaan, der skulde optages, vilde staa over for en Vanskelighed, som vi ikke kunde komme uden om. Den højtærede Landbrugsminister har allerede omtalt dette. Jeg tror ogsaa, at vi kunne ganske rolig gaa ud fra, at Villien til at gennemføre Tiendeloven er ikke saa glødende oppe i Landstinget hos de Medlemmer, som høre til dette Mindretal, at de skulle give sig til med stor Iver og megen Kraft at fjerne Vanskelighederne. Tværtimod tror jeg, at de med begge deres Hænder og alle deres Kræfter ville holde fast paa Vanskelighederne, saa at vi kunne være visse paa at blive siddende paa dem.

Det ærede Medlem sagde, at da denne Afgift, Tienden, i sin Tid blev skabt, blev den som en 10 pCts Indkomstskat lagt paa alle her i Samfundet. Det har han Ret i, det var et særdeles forstandigt Ord, sagt af det ærede Medlem. Det var en Indkomstskat, lagt paa det hele Samfund til at fremme almene Formaal. Siden er denne Indkomstskat bleven fuldstændig forvansket. Fra at være en rimelig og retfærdig Beskatning er den bleven til, at man i Kraft af sin Magt har taget det Beløb, man havde Brug for, hos en ganske enkelt Samfundsklasse. Nu mente det ærede Medlem, at man kunde jo bøde paa denne Uret ganske simpelt og let ved at lægge Tienden paa Herregaardsjorden, thi det, der var sket, var jo det, at Herregaardene havde vältet deres Tiendebyrde af sig. Men dertil vil jeg sige for det første dette, at skulle vi lægge Tienden paa Hartkornet, kan det jo ikke ske, i hvert Fald efter den moderne Rets Opfattelse, uden at indføre en Erstatning, og den Kilde, som det ærede Medlem her henholder sig til, nemlig en Artikel, som er forfattet af en af hans Meningsfæller, og som har staaet i Tilskueren, har ogsaa udtrykkelig gjort opmærksom paa, at i saa Fald maatte Staten yde en Erstatning til Hartkornet derfor. Men naar man i vore Dage virkelig vil en Udjævning, saaledes at det atter, ligesom oprindeligt, blev hele Samfundet, der kom til at bidrage, vilde man ikke naa det, selv om man fik

hele Jorder til at bidrage dertil. De øvrige Samfundsklasser, der ikke ere Jordbrugere, ere nu meget talrigere, meget mere velhavende og have langt større Betydning end den Gang. Naar vi nu ville en Udjævning, kunne vi ikke holde os til Jorden alene, men maa gaa til al Skatteevne; derfor er den eneste fremkommelige Vej at gaa den at ligne det paa Formue- og Ejendomsskyld. Og det, der da sker med denne Reform, er, at den i sin Tid paalagte 10 pCts Indkomstskat, der i Mellemtiden er forvansket og misbrugt, nu vil vandre ud, men ganske vist kun for en Del — thi en Del er privat Ejendom og vil blive ved at være det, men den Del, som Samfundet endnu har Brug for til sine Formaal — vil vandre ud af denne Samling, haaber jeg, som en retfærdig Skat, nemlig som en 1 pro mille Skat paa Formue og Ejendomsskyld.

Det er, hvad jeg har at sige til de Medlemmer, der havde Ordet i forrige Møde. Med Hensyn til Ændringsforslagene kan jeg i et og alt slutte mig til, hvad den højtærede Landbrugsminister sagde. De Ændringsforslag, som Flertallet har stillet, og det Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Assens (Berntsen) har stillet under Nr. 16 uden for Betænkningen, kan jeg tilraade, fordi jeg er overbevist om, at ingen af dem vil lægge Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse. Men da Landbrugsministeren ikke kan tiltræde de øvrige Ændringer, vil jeg opfordre de ærede Medlemmer, der have stillet dem, til at tage dem tilbage, og for saa vidt dette ikke sker, vil jeg meget indstændigt opfordre dette Tings Flertal til at forkaste dem.

Bluhme: Jeg skal tillade mig over for den ærede Minister at udtale, at han ser lidt fejl paa de af mig stillede Ændringsforslag, naar han siger, at de helt forrykker Basis. Men Basis for mine Ændringsforslag er den, at man ved at anvende den Sum, Regeringsforslaget aarlig indkræver i Løbet af 40 Aar, vil kun tilvejebringe en Besiddelse for Staten, en Prioritet i Ejendommen, den, der nu repræsenteres af Tienderne, som, naar Staten ikke gør det, for største Delen gennem Kreditforeninger og Laaneinstitutioner vil gaa over til at blive Børsens Ejendom. Det er det hele. Men jeg har ganske vist søgt at forme det saaledes, at den Uretfærdighed, som jeg mener, man afstedkommer ved at gøre en Forskel paa den Tiende, der til-